

Nato sta bila pridna. Seveda ne za zmeraj. Toliko časa, dokler nista pozabila, da sta bila tepena. Je bilo pač najvarneje, da sta se sama igrala. In igrala sta se medvediča rada. To pa je bilo tudi vse, kar sta znala.

Od jutra do večera sta se prekopicavala pred brlogom. Zdaj je bil eden na hrbtu, zdaj drugi. Največkrat Čapljač, ki je bil šibkejši od Hlačarja. Grizla sta se in tepla, a ne prehudo. Tako, da ni bolelo. Pri tem sta zadovoljno momljala in godrnjala.

Pod staro lesniko je bil zanju pravi raj. Pa se je zmislil Čapljač, da je zlezal na prvo vejo. Odondod je poskočil na tla. Hlačar pa je skočil kar z druge veje. Hop! — že je bil na tleh. Kmalu sta se upala na tretjo vejo in še više.

»Mati, glejte!« je vzkliknil Čapljač.

Poskočil je s pete veje. Padel je na smrček in si ga pobil. Pa nič ni jokal. S šapico si je obrisal kri in se je smejal. Tudi Hlačar in Momljačka sta se smejala.

Kdaj pa kdaj sta se bratca naveličala prevračanja kozelcev. Tedaj sta mirno sedela na soncu. Lizala sta si tace in pri tem cmokala. Pa ne mislite, da so bile tace namazane z medom. Saj je bilo tudi tako dobro.

Včasih sta si lizala tace celo oče in mati. Pa da bi si jih ne bila lizala tudi medvediča!

(Dalje.)

Mirko Kunčič:

Jesenski veter sred polja . . .

Jesenski veter sred polja
o piščal otožno piska.
Pomlad je daleč proč odšla,
pastirček več ne vriska.
Meglice sive spuščajo
se nizko nad dobravo:

kot žalni pajčolani so . . .
Le jata oran kričavo
na polju zdaj gostuje še
in vile v tihem gaju
ob zvonkih pesmih rajajo
še vedno kakor v maju . . .

Mirko Kunčič:

Modra muca.

Dedek nagajivi
reče muci rjavi:
»Muca, hočeš mleka?«
Muca »daj, daj« pravi.

Ded napolni lonček.
Muca najpoprej
ga povoha . . . gobček
si otrese: »Fejl«
Dedek se zasmije:
»Muca, modra si.
Vino res ni dobro;
orag sam v njem tiči.«

Lonček mleka da ji.
»Tristo mlečnih krav!«
muca se oblizne.
»To pa, to! Mijav!«